

synderlig fraværende Mine vedblev at fremmumle Forbandelser over Vejret. Man hørte kun enkelte Ord som „Hundekulde“, „Siberisk Vinter“, „Feber i Blodet“, og samtidig sad han og rodede nervøst i sin højre Bukselomme, som om det egentlig var med noget dérned, at hans Tanker rumsterede.

Med ét trak han Haanden op af Lommen og kastede et Tokronestykke hen paa Bordtæppet.

„Gi'er De varmt Vand og en Cigar, Villing, saa gi'er jeg Kognak. Jeg synes, man trænger til at faa noget styrkende i Livet paa denne Aftenstund.“

Købmanden og hans Kone vekslede spørgende Blikke, og der blev et Øjebliks Tavshed. Derefter rejste Fruen sig og gik ud i Køkkenet, mens Villing, med et ham ejendommeligt Kunstgreb, tog Tokronen med den ene Haand og vippede den over i den anden, hvorefter han puttede den ned i sin Portemonæ.

Med et sky og ligesom modstræbende Blik fulgte Aggerbølles Øjne Pengestykket paa dets Vandring, indtil Villings store Læderpung lukkede sig over det. Saa saa' han ned mod Gulvet og sad et Øjeblik tavs.

„Naa, hvordan gaar det saa, kære Ven?“ spurgte Villing, idet han bøjede sig frem og ven-skabeligt klappede ham paa Knæet.